ΧΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2026

29.8. Ξεκινάμε στις 7, γιατί η πρώτη μας στάση είναι το μοτέλ Predejane στη Νότια Σερβία, και για να φτάσουμε εκεί χρειάζονται τουλάχιστον 9 ώρες... Στο δρόμο συναντάμε ανεμογεννήτριες, εργοτάξια - ένα από αυτά έχει μήκος 45 χλμ.! «Υπέροχη», η πρώτη μέρα των διακοπών μας! - Μετά από 20 λεπτά στα σύνορα Ουγγαρίας-Σερβίας, το «διασκεδαστικό» ταξίδι μας συνεχίζεται. Αυτή τη φορά στον σερβικό αυτοκινητόδρομο, φανταστικό. Απορώ με τις αμέτρητες πινακίδες που γράφουν «Μίλος ο Μέγας». Μήπως πρόκειται για έναν μεγαλομανή γάτο; Όχι, πρόκειται για τον Σέρβο πρίγκιπα Μίλος Ομπρένοβιτς (1780–1860), ο οποίος έγινε γνωστός τον 19ο αιώνα ως αναμορφωτής του σερβικού κράτους. Στο όνομά του έχει ονομαστεί και ο σερβικός αυτοκινητόδρομος E 763 («Miloš Veliki»), στον οποίο ταξιδεύουμε αυτή τη στιγμή. Κάποια στιγμή θα ψάξω και τι σημαίνει αυτό το περίεργο όνομα «Δεσπότοβατς», αλλά για τώρα αρκούν αυτές οι ιστορικές γνώσεις. Όποιος ξέρει κάτι για τον Δεσπότοβατς, μπορεί να μου το πει. Ίσως ένας αυταρχικός γάτος;

Στις 5 το απόγευμα φτάνουμε στο Predejane, δηλαδή χρειαστήκαμε 10 ώρες. Το βενζινάδικο δέχεται μόνο δηνάρια, όχι κάρτες, αλλά στη ρεσεψιόν μπορούμε να ανταλλάξουμε χρήματα. Τώρα η ιστορία αρχίζει σιγά-σιγά να γίνεται πραγματικά συναρπαστική, έτσι; Όμως θα γίνει ακόμα πιο δραματική: Όταν καθόμαστε για δείπνο, ακούμε ξαφνικά ένα απειλητικό βουητό και δεν ξέρουμε αν πρόκειται για καταιγίδα ή για την κυρία στο διπλανό τραπέζι με τη φασολάδα της. Όταν ξεσπάει μια έντονη καταιγίδα, η υποψία εναντίον της κυρίας στο διπλανό τραπέζι διαψεύδεται. Είμαστε εντυπωσιασμένοι από τον τεράστιο κατάλογο, σίγουρα υπάρχει μεγάλη ποικιλία από σερβικές σπεσιαλιτέ. Δυστυχώς, όμως, διαπιστώνουμε ότι θα αρκούσαν και 2 σελίδες, επειδή ο κατάλογος είναι «λίγο» φουσκωμένος: Ćevapčići με πατάτες, Ćevapčići με ψωμί, μια μερίδα με 5 Ćevapčići, μια με 10 κ.λπ. Το ίδιο πλούσια είναι και η προσφορά σε Pleskavica... Η απόφαση τι να φάμε είναι πραγματικά δύσκολη!

30.8. Στις 7:30 ξεκινάμε για τη Θεσσαλονίκη μέσω Σκοπίων. Μέχρι τα ελληνικά σύνορα ο αυτοκινητόδρομος είναι υπέροχος και υπάρχουν αμέτρητα καθαρά και όμορφα εστιατόρια. Στην Ελλάδα, όμως, όλα αυτά τελειώνουν: ένας τσιμεντένιος δρόμος με αντίθετη κυκλοφορία και μόνο ένα εστιατόριο. Διόδια εισπράττονται όμως, πιθανώς με βλέψη στο μέλλον, γιατί κάποτε ο αυτοκινητόδρομος σίγουρα θα ολοκληρωθεί... Στις 13:30 ώρα Ελλάδας φτάνουμε στο καράβι Διαγόρας στη Θεσσαλονίκη, δηλαδή χρειαστήκαμε 5 ώρες. Σε 2 ημέρες 15 ώρες στον αυτοκινητόδρομο, «ονειρεμένες διακοπές»! Ίσως καταφέρουμε ακόμα περισσότερες στην επιστροφή!!!

Στις 4 το απόγευμα σαλπάρουμε και από εδώ και πέρα χαλαρώνουμε και απολαμβάνουμε. Έχουμε μια όμορφη καμπίνα, τρώμε νόστιμα μακαρόνια με κιμά και άφθονη τριμμένη γραβιέρα, πάμε βόλτα στο κατάστρωμα, πίνουμε μπύρα... Επειδή δεν υπάρχουν τραπέζια στο εξωτερικό κατάστρωμα, για να καπνίσουμε πρέπει να ΜΠΟΥΜΕ ΜΕΣΑ!!! Τέτοια πράγματα γίνονται μόνο στην ΕΛΛΑΔΑ!!! 😊

31.8. Στις 9 τ πρωί φτάνουμε στη Χίο. Πάμε κατευθείαν στο ξενοδοχείο μας, το Emporios Bay Hotel, όπου συναντάμε τη Γιούλη, τον Ηλία, τη Γαλάτεια, τον παππού Κώστα, τη γιαγιά Μάγδα, την κόρη τους Τούλα, και τους Ιταλούς Κλαούντια και Παόλο. Παίρνουμε πρωινό και κουβεντιάζουμε με τον Κώστα και τη Μάγδα. Αργότερα μαθαίνουμε ότι, κατά τη διάρκεια της καταστροφικής πλημμύρας την άνοιξη, ολόκληρος ο κάτω όροφος – δηλαδή το δωμάτιο πλυσίματος και σιδερώματος με όλες τις συσκευές, τα δωμάτια με όλα τα έπιπλα, αλλά και η αποθήκη με τα πράγματα των πελατών – έχει καταστραφεί. Μεταξύ άλλων, χάσαμε μια προπέλα για τη βάρκα μας, τις σκηνές παραλίας και τα στρώματά μας. Οπότε, μπαίνουμε στο αυτοκίνητο και πάμε να αγοράσουμε σκηνή. ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΞΑΝΑ ΟΔΗΓΟΥΜΕ, «υπέροχο»… Έχει μία σκηνή ακόμα, αλλιώς θα έπρεπε να οδηγήσουμε και άλλο, μέχρι την πόλη. Μετά οδηγούμε στο σούπερ μάρκετ στην Κώμη, αλλά εκεί δεν υπάρχουν όλα όσα χρειαζόμαστε, οπότε οδηγούμε στα Αρμόλια. Και μετά ξαφνικά τελειώνει η οδήγηση, αρχίζω να έχω συμπτώματα στέρησης!

Πάμε στην παραλία μας στο Φώκι και εγκαινιάζουμε τη νέα σκηνή. Κάνει ζέστη και απολαμβάνουμε τη μέρα μας στη θάλασσα. Για να μην είμαστε τελείως μόνοι, μας κάνουν παρέα δύο στρογγυλοί τύποι, που ανταλλάσσουν συνταγές με γλυκιά φωνή: *«Εγώ βάζω δύο κουταλάκια ζζζζζάχαρη, κι εσύυυυ;»* – *«Κι εγώ δύο, και λίγη κανέλλλλα».* – *«Νόστιμοοοο!»*

Το απόγευμα, κουβεντιάζουμε με τα γεροντάκια από την Αμερική, Κώστα και Μάγδα, με τη Γιούλη, τη μαμά της Γαλάτεια και την κόρη της Ιωάννα στη βεράντα του ξενοδοχείου. «Αυτό είναι το “Nightclub”», μας εξηγεί ο Κώστας. Η ονομασία ταιριάζει, αφού είναι ήδη 7 το απόγευμα! Ο Ηλίας μας λέει ότι ο ιδιοκτήτης του γκαράζ, ο Παντελής, δεν έχει χρόνο απόψε και γι’ αυτό άφησε τη βάρκα μας ήδη χθες στο πάρκινγκ του ξενοδοχείου. Αυτό είναι αντίθετο με τη συμφωνία, αλλά όλα θα πάνε καλά… έτσι πιστεύουμε… Μετά το «Nightclub» πάμε να φάμε στου Μιχάλη, μαζί με τον Άδη, την Ίβα, τον Διαμαντή και την Ιάσμη. Χαιρόμαστε που είμαστε πάλι μαζί!!!

1.9. Ο Γιώργος και ο Ηλίας βάζουν τη βάρκα στο νερό, και… ΔΕΝ ξεκινάει. Πιθανότατα η μπαταρία έχει αδειάσει. Όποιος από εσάς πιστεύει τώρα ότι αυτή είναι η αρχή μιας ατελείωτης ιστορίας… έχει δίκιο. Πάμε στην παραλία Φώκι και περιμένουμε με χαρά άλλη μια χαλαρή μέρα στη θάλασσα. Ο Ηλίας με παίρνει τηλέφωνο και μου λέει ότι ο Παντελής είναι εκεί και φροντίζει για τη μπαταρία. Στην πραγματικότητα έπρεπε να έρθει το απόγευμα, όταν θα ήμασταν κι εμείς εκεί! Δεν χρειάζεται όμως να πάμε, λέει ο Ηλίας, ο Παντελής θα το κάνει μόνος του. Τέλεια, η χαλαρή μέρα στη θάλασσα μπορεί να συνεχιστεί. Λίγο αργότερα ο Ηλίας μου τηλεφωνεί ξανά και μου λέει ότι η βάρκα γεμίζει νερό και θα βουλιάξει αν δεν κάνουμε κάτι. Ο Παντελής; Έχει ήδη φύγει. Α, «εντάξει»… Μια ώρα χαλαρού μπάνιου είναι πάντως αρκετή, οπότε μαζεύουμε τα πράγματά μας και γυρίζουμε πίσω. Ο Γιώργος περνάει μισή ώρα αντλώντας νερό, εγώ στέκομαι δίπλα του και ανησυχώ, απολαμβάνουμε τον δυνατό ελληνικό ήλιο – μια «υπέροχη» μέρα διακοπών. Πάμε στο «Lavastones» και χαιρετάμε τον Θοδωρή και την Πάτρα. Τους λέμε τα προβλήματά μας, και ο Θοδωρής ελέγχει μαζί μας τη βάρκα. Ανακαλύπτει ότι λείπει η τάπα της βαλβίδας εξόδου και γι’ αυτό μπαίνει νερό μέσα στη βάρκα. Τηλεφωνεί στον Παντελή, ο οποίος ζητά συγγνώμη «χίλιες φορές». Ξέχασε την τάπα, η οποία είναι στερεωμένη στο τοίχωμα της βάρκας δίπλα στον κινητήρα, μας λέει. Πράγματι, τη βρίσκουμε, μικρή και μαύρη πάνω στο μαύρο τοίχωμα, έξυπνα κρυμμένη, μπράβο του. Η μπαταρία, μάλιστα, δεν είναι άδεια, απλώς ξέχασε να τη συνδέσει. Τότε γιατί έφερε μια καινούργια μπαταρία και την άφησε στο ξενοδοχείο; Ερωτήσεις πάνω σε ερωτήσεις. Ο Γιώργος και ο Θοδωρής οδηγούν τη βάρκα στην προβλήτα και τη δένουν εκεί. Διάρκεια όλης της διαδικασίας: 4 ώρες. Τέλεια ηλιοθεραπεία!

Αυτή η δεύτερη μέρα των διακοπών έχει όμως και μια ευχάριστη πλευρά, γιατί μετά το Nightclub στη βεράντα του ξενοδοχείου, έχουμε την πρώτη μας μουσική βραδιά στο Lavastones. Ο Άδη, η Ίβα, ο Μαρσέλ, ο Διαμαντής, η Ιάσμη, ο Γιάννης Μπρης, ο Γιάννης Τσαγρής, η Κριστίνα, ο Γιώργος, η Χρυσούλα, η Πάτρα, ο Θοδωρής, ο Νέος-Ιδιοκτήτης-Νίκος (τον λέμε έτσι γιατί θα αγοράσει το Lavastones) και η Λίτσα. Παίζουμε μέχρι ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ και διασκεδάζουμε πολύ, ειδικά όταν η Ιάσμη συμμετέχει με εξαιρετικό ενθουσιασμό στο τραγούδι «Δε σε θέλω πια». Αυτό μάλλον έχει να κάνει με τον πρώην της, τον οποίο κάποτε έστειλε στο διάολο· δεν ξέρουμε τίποτα συγκεκριμένο, αλλά υποθέτουμε.

Ο Θοδωρής μας λέει ότι αύριο θέλει να ελέγξει ακόμα κάτι στη μηχανή της βάρκας και μετά, το μόνο που χρειαζόμαστε είναι καλός καιρός, και οι εκδρομές μπορούν να ξεκινήσουν!

2.9. Φυσάει! Φυσάει πολύ! Πάλι δεν έχει βαρκάδα! Τσαντιζόμαστε, αλλά τελικά είμαστε ανακουφισμένοι, γιατί ο Θοδωρής ανακαλύπτει ότι κάποιος αφαίρεσε το μπεκ από τον έναν κύλινδρο και το χαλάρωσε στον άλλο. Αυτά τα μπεκ δεν μπορούν να χαλαρώσουν από μόνα τους, ούτε καν με έντονες δονήσεις – σε αυτό συμφωνούν όλοι οι μηχανικοί του χωριού. Στην εκδρομή που είχαμε προγραμματίσει για σήμερα δεν θα είχαμε φτάσει μακριά, γιατί η βενζίνη θα είχε φύγει… Ποιος κάνει κάτι τέτοιο??? Ο Άδη, ως συνταξιούχος αστυνομικός, θα έπρεπε να αναλάβει τις έρευνες, αλλά δυστυχώς είναι πολύ τεμπέλης.

Μετά το ραντεβού μας με το Nightclub στη βεράντα του ξενοδοχείου, πάμε στη Μαρία, όπου γίνεται το δείπνο καλωσορίσματος για τον Βάλτερ και την Ίβανα. Προς μεγάλη μας χαρά, περνάει από εκεί ο Γιάννης Υφαντόπουλος. Η γυναίκα του, η Ασπασία, είχε σώσει τον Γιώργο πέρσι από «ναυτικό επεισόδιο» (βλ. έκθεση 2025) και από τότε τους αγαπήσαμε πολύ. Έχει άφθονη φαντασία και πολλές ιδέες για το αστυνομικό μου μυθιστόρημα, το οποίο θα πρέπει να αρχίσω να γράφω σιγά-σιγά, αν τα πράγματα συνεχίσουν έτσι στο νησί. Ξέρει και έναν εκδοτικό οίκο, οπότε ας ξεκινήσω τη δουλειά… Πρέπει βέβαια να ερευνήσουμε μόνοι μας, γιατί η ελληνική αστυνομία είναι πολύ τεμπέλα, μας εξηγεί. Και ο Άδη επίσης, επισημαίνουμε… Ερασιτέχνες ντετέκτιβ, ελάτε!

Πάμε «για λίγο» στον Γιώργο και κουβεντιάζουμε με τον κουρέα-μηχανικό Μάκη, τον Δημήτρη, την Ευδοκία, τη Λιάνα, τον Γιώργο, τον «καινούργιο ιδιοκτήτη» του Lavastones Νίκο και τον Γρηγόρη. Δεν χρειάζεται να πω ότι πάμε ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ για ύπνο.

3.9. Κατά το πρωινό, η Ίβανα μας λέει ότι ο Βάλτερ έπεσε από τις σκάλες και χτύπησε στην πλάτη. Ο καημένος! Ανυπομονούσε τόσο πολύ για αυτές τις διακοπές, και συμβαίνει αυτό τη δεύτερη μέρα… Περνάμε μια υπέροχη μέρα στην παραλία με ήρεμο καιρό. Το απόγευμα, ο Θοδωρής μας φτιάχνει την μηχανή με ένα μπεκ που αγόρασε για μας στη Χώρα. Είναι τόσο καλός! Αύριο θα κάνουμε μια δοκιμαστική βόλτα. Επιτέλους! Του λέμε ότι στη Μαρία φάγαμε ένα νόστιμο ραγού ψαριού με λαχανικά. Αυτό ξυπνάει τη φιλοδοξία του, και την Τρίτη θα μας μαγειρέψει την καλύτερη ψαρόσουπα του κόσμου. Για εμάς τους πελάτες είναι πολύ καλό όταν οι εστιάτορες προσπαθούν να ξεπεράσουν ο ένας τον άλλον. 😊

4.9. Φυσάει πολύ! Καμία δοκιμαστική βόλτα... Πάμε στη Χώρα και αγοράζω ένα σωρό βιβλία. Στο Γιάννη του βιβλιοπωλείου Πυξίδα. Μαθαίνουμε ότι ο Βάλτερ ήταν στο νοσοκομείο και, ευτυχώς, δεν έσπασε τίποτα. Τώρα πρέπει «μόνο» να περιμένει μέχρι να περάσουν οι πόνοι...

Επιστρέφοντας στο Εμπορειό, πάμε στο «Lavastones» για έναν καφέ, και μετά ανυπομονούμε για μια μεγάλη σιέστα, αφού χθες είχαμε «μικρούτσικο ξενύχτι». Όμως τότε έρχεται το τηλεφώνημα: ο Πυθαγόρας, μεθυσμένος και γεμάτος ανυπομονησία να μας δει, θα έρθει σε λίγο, να τον περιμένουμε. Ουφ. Λίγο αργότερα είναι εκεί και ξεκινά αμέσως το πλήρες «πρόγραμμα Πυθαγόρα»: Μιλάει «γιαπωνέζικα», «αραβικά» και «γερμανικά». Ο Θοδωρής είναι αρκετά μπερδεμένος, ο «καινούργιος ιδιοκτήτης» Νίκος ενοχλημένος, η γυναίκα του δυσαρεστημένη, η σκύλα Ρόζα αδιάφορη, εμείς ενθουσιασμένοι. (Αύριο, ο «καινούργιος ιδιοκτήτης» Νίκος θα παραιτηθεί από την αγορά, παρόλο που έχει ήδη καταβάλει μια καλή προκαταβολή. Μήπως αυτό έχει να κάνει με το γεγονός ότι τον τρόμαξαν οι μελλοντικοί του πελάτες; Σε αυτή την περίπτωση, θα ήμασταν βαθύτατα ευγνώμονες στον Πυθαγόρα, γιατί δεν θέλουμε με τίποτα να χάσουμε τον Θοδωρή και την Πάτρα).

Δίπλα μας κάθονται ο Γκούντερ και η γυναίκα του, η Ίνγκριντ. Ο Γκούντερ αφήνει τα τσιγάρα του στο παγκάκι δίπλα του. Ξαφνικά έχει μια δυνατή ριπή αέρα και τα τσιγάρα εξαφανίζονται. Ανεβαίνει στο κάγκελο. Ο Πυθαγόρας του επισημαίνει με στοργή ότι το κάγκελο είναι πολύ χαμηλό για να αυτοκτονήσει κανείς. Ο Γκούντερ βγαίνει στο δρόμο και ψάχνει. Η Ίνγκριντ του φωνάζει ότι τα τσιγάρα πέταξαν πιο προς τη θάλασσα. Όταν έχει σχεδόν εξαφανιστεί στον ορίζοντα, εκείνη βγάζει τα τσιγάρα από την τσέπη της. Εκείνος επιστρέφει και χαίρεται: «Α, εσύ τα έχεις...» Ο Πυθαγόρας διηγείται μια αστεία ιστορία από τα νεανικά του χρόνια. Κάποτε χτύπησε τον χωρικό αστυνομικό Κώστα και για αυτό έκατσε ένα μήνα στη φυλακή. Ο Θοδωρής διαμαρτύρεται, γιατί «το να χτυπήσεις τον Κώστα δεν είναι έγκλημα». Αυτός ο τώρα συνταξιούχος αστυνομικός δεν φαίνεται να είναι ιδιαίτερα αγαπητός... Λέγεται επίσης ότι κάποτε, όταν έγραψε τα παράνομα σταθμευμένα αυτοκίνητα, έγραψε και το δικό του αμάξι! Ήταν το αυτοκίνητο του πεθερού του και είχε ξεχάσει τον αριθμό της πινακίδας. Καλόοοοο!!!

Στη βεράντα του ξενοδοχείου υπάρχει ένα νέο μέλος του Nightclub. Η γάτα της Γιούλης, μέχρι τώρα χωρίς όνομα, από τώρα λέγεται «Γιουσουφάκι».

Το βράδυ τρώμε στο Lavastones και χαιρόμαστε που ο Walter είναι και πάλι μαζί μας. Μπορεί να χρησιμοποιεί πατερίτσες και να μην έχει ξεπεράσει ακόμα τον πόνο, αλλά τουλάχιστον είναι και πάλι μαζί μας!

5.9. Έχει πολύ αέρα, οπότε σήμερα δεν θα γίνει βόλτα με τη βάρκα. Το Σεπτέμβρη ο καιρός είναι πάντα ήπιος και ήρεμος, έτσι μας το είχαν εξηγήσει, και εμείς το πιστέψαμε, πφφφ. Περνάμε τη μέρα στο Φώκι, και παίζουμε με τα τεράστια κύματα που ΔΕΝ υπάρχουν το Σεπτέμβρη…

Σήμερα έχουμε μουσική βραδιά στη Μαρία. Όπως πάντα, είναι ένα μείγμα χαράς, διασκέδασης και γέλιου, ανάλογα με το τραγούδι. Υπάρχει και λίγη ενόχληση, γιατί στον Νίκο αρέσει να συνοδεύει το τραγούδι μου με μια πιθανώς εξαιρετικά σημαντική τηλεφωνική συνομιλία. Γι' αυτό και η Ίβα τον μαλώνει αυστηρά και από εκεί και πέρα τραγουδάει φρόνιμα μαζί μας. Μια τούρκικη οικογένεια χαίρεται με το «Από ξένο τόπο» και μας ζητάει να τραγουδήσουμε ένα τραγούδι γενεθλίων για τον 17χρονο γιο τους. Του το τραγουδάμε με τρεις κιθάρες και ένα τύμπανο, κάτι που σίγουρα δεν θα ξεχάσει ποτέ!

6.9. Η δοκιμαστική μας βόλτα με τη βάρκα ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ! Όλα λειτουργούν!!!! Από τώρα μπορούμε να κάνουμε βαρκάδες όσο θέλουμε!!! Το βράδυ πάμε στον Γρηγόρη και συζητάμε με τον Γιάννη, ο οποίος μας προτείνει τον φίλο του Γιαννέλο για να φροντίσει τη βάρκα μας. Λέει ότι θα τα κάνει πάντα όλα πιστά και τέλεια, και έτσι δεν θα έχουμε πια τέτοια προβλήματα. Εντάξει, θα επικοινωνήσουμε μαζί του.

7.9. Έχει πολύ αέρα, γι' αυτό «κατ' εξαίρεση» δεν μπορούμε να κάνουμε εκδρομή με τη βάρκα. Γκρρρ. Πάμε στο Πυργί και επισκεπτόμαστε τον Μάνο και τον Βασίλη. Μια ορδή Μεξικανών εισβάλλει στο

μαγαζί και γίνεται χαμός. Δοκιμάζουν πανοπλίες ιπποτών και βγάζουν σέλφι, εμείς το βάζουμε στα πόδια… Σε ένα καφενείο στην κεντρική πλατεία συναντάμε τον Γιώργη της καντίνας! Χαίρεται όσο κι εμείς για την ξαφνική συνάντηση και ανταλλάσσουμε αναμνήσεις από τα παλιά. Τα αμέτρητα παιδάκια που φώναζαν «Παγωτό φιστίκιιιιιι!» και εκείνος ευχόταν να εμφανιστεί ο Ηρώδης, το επεισόδιο που εκνεύριζε τον κομμουνιστή καθηγητή φωνάζοντας «Ζήτω ο καπιταλισμός!», και πολλές άλλες αστείες αναμνήσεις.

Συναντάμε τον Γιαννέλο στου «Μιχάλη» και συμφωνούμε με το γκαράζ του Γιώργου Κουνέλη μια τιμή πιο φθηνή από αυτή που πληρώναμε μέχρι τώρα στον Παντελή. Μια έγνοια λιγότερη… Όταν όμως εμφανίζεται ένας χοντρός παπάς με μια παρέα από ηλικιωμένες καρακάξες, φεύγουμε τρέχοντας από το μαγαζί.

Το βράδυ προσκαλούμε την Πάτρα και τον Θοδωρή στο «Ακρογιάλι» για δείπνο. Εκεί συναντάμε τον Μπάμπη, την Άσπα και τον σκύλο Ρόκι, ο οποίος δέχεται μια λιχουδιά. Τυχεροί που είμαστε! Το φαγητό είναι υπέροχο και η παρέα μας διασκεδαστική και ζεστή.

8.9. Σήμερα γίνονται δύο πανηγύρια, και δεν πάμε σε κανένα, αυτή είναι η πιο ευκολή λύση. Αντ’ αυτού, απόψε θα παίξουμε στο Lavastones και… θα δοκιμάσουμε τη ψαρόσουπα που ανακοινώθηκε με μεγάλο θώρυβο. Ίσως να έρθουν μερικοί άνθρωποι, παρόλα τα πανηγύρια… Τα γεροντάκια από την Αμερική, ο Κώστας και η Μάγδα, αναγκάζουν τη Γιούλη να τους πάει στο πανηγύρι στην Ελάτα. Γιατί να κάνει αυτό; Τα γεροντάκια το θέλουν, τόσο απλά.

Λόγω του ισχυρού αέρα, σήμερα δεν μπορούμε να πάμε βαρκάδα… Κάτι εντελώς «καινούργιο»… Αντ’ αυτού, πάμε στη Χώρα. Έχω αγοράσει μόνο 10 βιβλία, οπότε χωράνε κι άλλα!

Στην επιστροφή, μας γοητεύει η απέραντη, αστραφτερή θάλασσα, ενώ από το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου ακούγεται η μουσική του Μίκη Θεοδωράκη· είναι απερίγραπτα όμορφο!

Στη συνάντηση του Nightclub το απόγευμα, τα γεροντάκια από την Αμερική μας λένε ότι θα έρθουν και στο Lavastones σήμερα. Αυτή η νεολαία! Δύο εκδηλώσεις σε μια μέρα, τι δύναμη!

Το Lavastones είναι γεμάτο, η διαφήμιση για τη ψαρόσουπα έφερε αποτέλεσμα. Στα βίντεο δεν φαίνεται ούτως ή άλλως αν ο κόσμος είναι εκεί για τη μουσική μας ή για τη σούπα. Δυστυχώς, ο Walter

δεν μπορεί να παίξει, γιατί εξακολουθεί να νιώθει άσχημα. Το Γκρουπάκι αποτελείται λοιπόν σήμερα από τον Αδη, τον Γιάννη, τον Νίκο, τον Μαρσέλ και εμένα. Ο Ηλίας και η Γιούλη έχουν φέρει πολλά άτομα από το ξενοδοχείο, μεταξύ των οποίων και μια ορδή Τούρκων, που λειτουργούν σύμφωνα με την αρχή του μηχανήματος τσίχλας: ρίχνεις κέρμα, βγαίνει τσίχλα. - Παίζουμε το «Από ξένο τόπο», ενθουσιώδης τρέλα είναι εγγυημένη. Το ίδιο συμβαίνει αργότερα και με το «Ο bella ciao» και τον Παόλο, που παίρνει μια χαρτοπετσέτα από την κουζίνα, επειδή από τη συγκίνηση του τρέχουν δάκρυα. Ακόμα και ο Ηλίας τραγουδάει μαζί μας, κάτι που ανησυχεί τον παππού Κώστα, γιατί «όταν τραγουδάει αυτός, αλλάζει ο καιρός». Ναι, ίσως τότε σταματήσει ο αέρας! Άλλοι καλεσμένοι: η Κλαούντια, η μαμά Γαλάτεια, η γιαγιά Μάγδα, η Ούλλι, ο Χέλμουτ, η Σεβαστή και ο Γιώργος με φίλους, ο Γιάννης Τσαγρής και η Ίβα. Απολαμβάνουμε την υπέροχη βραδιά με τόση μουσική και διασκέδαση. Η ψαρόσουπα, μάλιστα, είναι και πολύ νόστιμη… 😊 Όπως μπορείτε να δείτε σε μία από τις φωτογραφίες, ο Άδη καταβάλλει ηρωική προσπάθεια για να μην κρυώνουμε, όταν αργότερα κάνει κρύο και φυσάει. Με όλη του τη δύναμη κατεβάζει το πλαστικό και η ευγνωμοσύνη μας είναι σίγουρη!

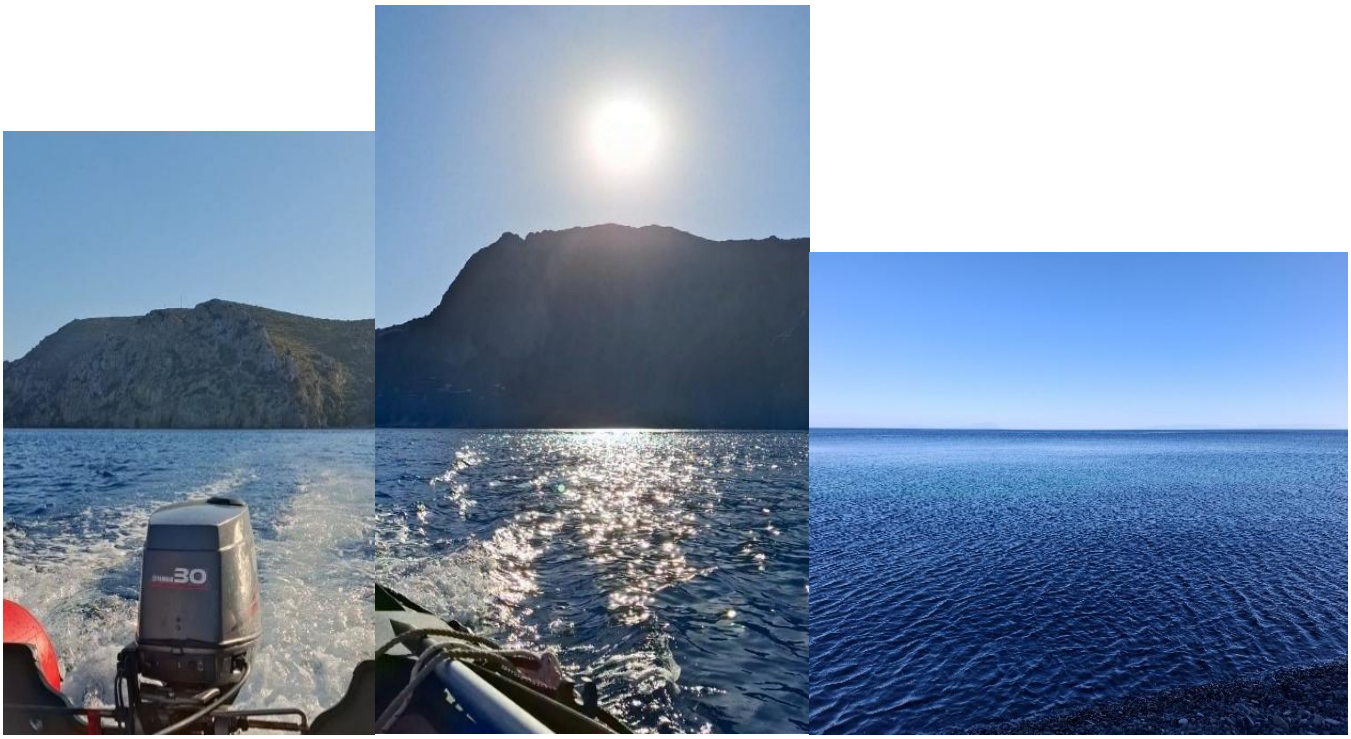

9.9. Λόγω των υψηλών κυμάτων, η βάρκα μας μένει σήμερα στην προβλήτα και περνάμε μια χαλαρή μέρα στην παραλία.

Η Ίβα μας λέει ότι ο Άδη είχε βρει κάποτε στην κατάψυξη του σούπερ μάρκετ ένα ολόκληρο αρνί τυλιγμένο σε πλαστικό και ότι του απαγόρευσε να το πάρει. Δεν έχω λόγια να το περιγράψω, αλλά έχω τις εικόνες!

10.9. ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ! Πάμε με τη βάρκα μας στην Κώμη και στο Λιλικά, μετά γυρίζουμε στον Εμπορειό και τέλος πάμε ακόμα και στην παραλία Φώκι! ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ!!!!!

11.9. Υπέροχος καιρός, νερά σαν λάδι, κάνει ζέστη! Πάμε στην παραλία και, όταν φτάνουμε εκεί μούσκεμα στον ιδρώτα, διαπιστώνουμε ότι ξεχάσαμε τη σκηνή.

Ο Γιώργος πάει να τη φέρει, και εγώ εν τω μεταξύ κάνω μια βουτιά για να δροσιστώ. Το απόγευμα συναντάμε την Ίβα, η οποία μας λέει ότι πήγε για κολύμπι στην Κώμη και τα παιδιά την έβρεξαν: «Και ήμουν μούσκεμα!» Στην αντίρρησή μου «Όταν πάω για κολύμπι, είμαι πάντα μούσκεμα», δεν έχει να απαντήσει παρά ένα αδύναμο «Μα, στο δρόμο προς τη θάλασσα…».

Το βράδυ πάμε με τον Διαμαντή, τον Μικές, τη Ράλλια, τον Γιάννη και τον Νίκο στον Γιάννη της καντίνας στα Βρουλίδια. Έχει ΠΟΛΛΗ μουσική, πιοτό και διασκέδαση!

Μετά από αυτή την ωραία βραδιά, κοιμάμαι πολύ καλά, μέχρι που με ξυπνά ένα συνεχές χτύπημα. Μάλλον κάποιος θέλει να μπει σε κάποιο δωμάτιο, σίγουρα θα σταματήσει σύντομα. Γυρίζω προς το Γιώργο, αλλά δεν είναι εκεί. Α, στην τουαλέτα, ας πάω κι εγώ, αφού ξύπνησα πια. Περιμένω, αλλά δεν επιστρέφει, περίεργο. Ούτε το χτύπημα σταματάει. Τι είδους άνθρωποι είναι αυτοί που ξεχνούν το κλειδί τους και μετά κάνουν φασαρία για ώρες! Ξαφνικά μου έρχεται μια μικρή υποψία… Πάω στο μπάνιο και ανοίγω λίγο την πόρτα. Σκοτάδι, κανείς δεν είναι εκεί. Το χτύπημα είναι τώρα πολύ πιο κοντά. Μήπως…!!! Ανοίγω την πόρτα και ο Γιώργος στέκεται έξω. Ήθελε να πάει στην τουαλέτα και μπέρδεψε τις πόρτες. Μισοκοιμισμένος; Πάντως μισομεθυσμένος! Μόλις κατάλαβε ότι βρισκόταν στο διάδρομο, ο αέρας έκλεισε την πόρτα του δωματίου με δύναμη. Χτύπησε τότε για περίπου 10 λεπτά, μέχρι που τελικά ξύπνησα. Ευτυχώς φορούσε πιτζάμες, αλλιώς όποιος επέστρεφε στο σπίτι αργά τη νύχτα θα είχε πάθει σοκ… Μετά κοιμηθήκαμε ΠΟΛΥ καλά!

12.9. Σήμερα έχουμε υπέροχο καιρό, ιδανικό για βαρκάδα, αλλά ο Γιώργος θέλει να κάνουμε μια εκδρομή και να φάμε σουβλάκι με πίτα στη Βέσσα. Είναι παράδοση, και φέτος δεν έχουμε προλάβει καθόλου να το κάνουμε. Εξάλλου, ΞΕΡΕΙ ότι ο καιρός θα παραμείνει έτσι. Για χάρη της ειρήνης... εντάξει. Πάμε στα Μεστά, στην Ελάτα, στην παραλία Λιθί (μικρό Ρίμινι!), στην Ελίντα και στη Βέσσα. Η ταβέρνα μας με τα σουβλάκια είναι κλειστή... Δεν πειράζει, η Γιούλη μας είχε προτείνει μια ακόμα καλύτερη στην Καλαμωτή, ας πάμε λοιπόν εκεί. Κι αυτή είναι κλειστή... Δεν πειράζει, γιατί έχουμε το καλύτερο πρόγραμμα διασκέδασης στον κόσμο στο καφενείο, αφού εκεί κάθονται οι δύο μεθυσμένοι Πυθαγόρας και Αντώνης, που ανάλογα με την ώρα της ημέρας είναι ήδη σε πολύ «καλή διάθεση». Ο Πυθαγόρας μας φροντίζει σαν στοργικός μπαμπάς. Μας παραγγέλνει σάντουιτς, «επειδή τα παιδιά δεν έχουν φάει ακόμα!!!». Δεν καταλαβαίνει ότι θέλουμε να φύγουμε ήδη μετά από μία μπύρα. Του εξηγούμε ότι καθόμαστε απέναντι από το αστυνομικό τμήμα και ότι ο Γιώργος θα ήθελε να κρατήσει το δίπλωμά του, γιατί ίσως το χρειαστεί για να γυρίσει στη Βιέννη στις 17 Σεπτεμβρίου. Ο Πυθαγόρας αρχίζει σιγά-σιγά να καταλαβαίνει ότι αυτό το επιχείρημα έχει κάποιο νόημα και μας αφήνει να φύγουμε. Μας υπόσχεται ότι θα έρθει στον Εμπορειό τις επόμενες μέρες για να μας φέρει τη ρίγανή μας. Αυτό, βέβαια, δεν συμβαίνει τελικά... Κάτι που, δυστυχώς, δεν μας εκπλήσσει.

Ελάτα

Το βράδυ τρώμε στη Μαρία και, στη συνέχεια, γιορτάζουμε στο Lavastones τα 75α γενέθλια του Γιώργου, του συζύγου της Σεβαστής. Η Γιούλη του φτιάχνει μια «τούρτα» και όλοι τραγουδούν: «Chappi berthdei». Η Σεβαστή ανακοινώνει ότι αύριο θέλει να πειράξει τον Άδη με το χαϊδευτικό όνομα της Ίβας, «Μούτσι» (σημαίνει γατούλα ή ποντικάκι). Ωραία, θα έχει πλάκα.

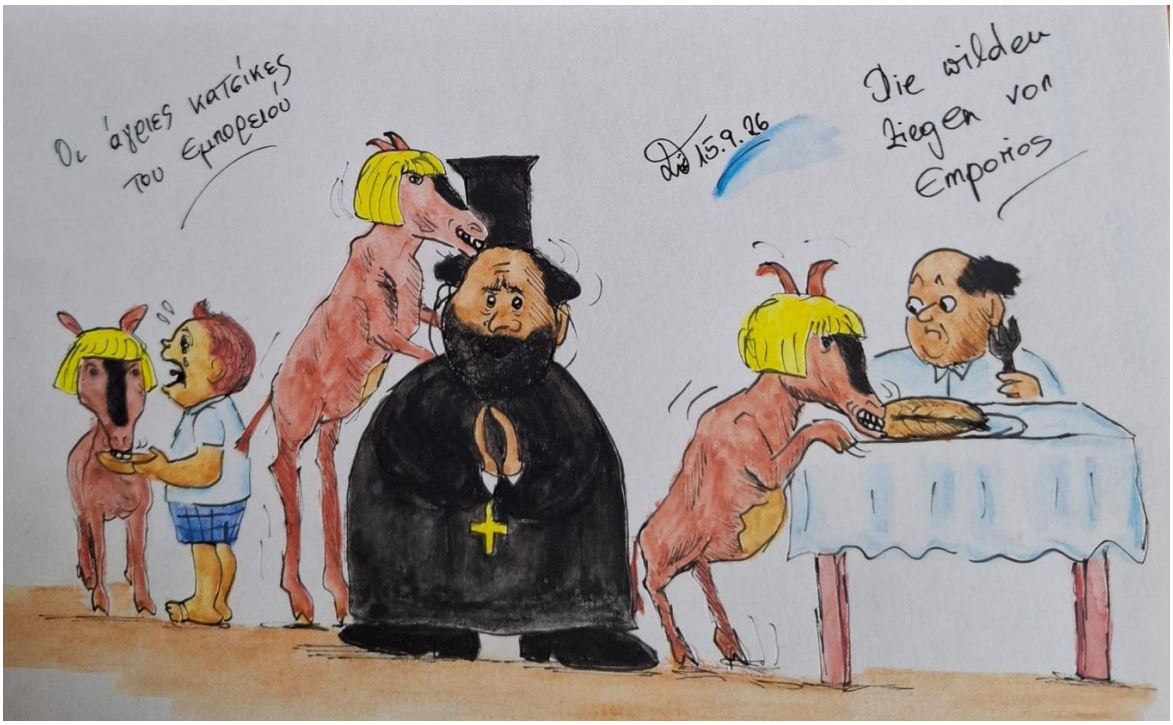
13.9. Η Γιούλη μας προσκαλεί στο Μουσείο Μαστίχας, όπου πραγματοποιείται μια παρουσίαση της Φωτογραφικής Λέσχης της Χίου. Επειδή «παραδόξως» έχει πολύ αέρα, πηγαίνουμε εκεί. Ο Γιάννης από το βιβλιοπωλείο Πυξίδα, ως πρόεδρος του συλλόγου, δείχνει παλιές ασπρόμαυρες φωτογραφίες γυναικών με παραδοσιακές φορεσιές και οικογενειακές φωτογραφίες. Οι παρόντες μπορούν να περιγράψουν τις εντυπώσεις τους και ανταγωνίζονται μεταξύ τους με ευαίσθητα, σοφά, μερικές φορές σχεδόν ποιητικά σχόλια που αποπνέουν εμπειρογνωμοσύνη. «Βλέπω εκφραστικά χέρια, ένα παλιό σπίτι με απλά έπιπλα, ίσως οι γυναίκες να είναι τσιγγάνες, εντυπωσιακό το πώς η πτώση του φωτός χωρίζει την εικόνα σε μια φωτεινή και μια σκοτεινή πλευρά, τα πρόσωπα, τα χέρια, τα λεπτά διακοσμητικά στοιχεία κ.λπ.». Η Γιούλη μου ψιθυρίζει ότι η Γιώργος δεν πρέπει να ντρέπεται και να πει κι αυτός κάτι. Τον ρωτάω τι έχει να πει για την εικόνα με τις 3 γυναίκες στο παλιό σπίτι. Απάντηση: «3 καρακάξες σε ένα χαμόσπιτο». Δεν το μεταφράζω αυτό. Ο Γιάννης λέει ότι παλιά οι οικογένειες μετέφεραν φωτογραφίες των γυμνών μωρών τους σε πιάτα, ότι υπάρχει και ένα τέτοιο πιάτο με τον

ίδιο πάνω. Δεν έπρεπε να το πει αυτό, γιατί το αντίστοιχο σκίτσο δημιουργείται αμέσως στο μυαλό μου... Η Γιούλη μού στέλνει αργότερα μια φωτογραφία ως απόδειξη και σχολιάζει ότι ήμασταν οι πιο φρόνιμοι μαθητές στην εκδήλωση.

Το απόγευμα πάμε στην παραλία του Φώκι και συναντάμε την Χριστίνα στην επιστροφή. Της λέω ότι είδαμε άγριες κατσίκες στο βουνό, και εκείνη μας εξηγεί ότι αυτές οι κατσίκες είναι πραγματικό πρόβλημα, γιατί το χειμώνα κατεβαίνουν και τρώνε τα ΠΑΝΤΑ, ακόμα και τον φλοιό των δέντρων. Ακριβώς όπως η Γιώτα, νομίζω, γιατί κι αυτή κάθεται πάντα κάπου και τρώει ό,τι υπάρχει στο τραπέζι. Αν οι κατσίκες είχαν και το χτένισμά της, δεν θα μπορούσε κανείς να τις ξεχωρίσει.

Το βράδυ συναντάμε τον Παναγιώτη στο Lavastones. Επειδή σήμερα έχουμε μουσική βραδιά, έχουν έρθει πολλοί φίλοι: όλα τα μέλη του Γκρουπακιού, ο Γκούντερ και η Ίνγκριντ (που όμως φεύγουν πριν ξεκινήσουμε), η Πέννυ, η Γιούλη και ο Ηλίας, ο Φώτης, ο Παόλο και η Κλαούντια, ο Ρούντι και η Ντέιζη με φίλους, ο Γιάννης Τσαγρής, τα γεροντάκια από την Αμερική και ένα τραπέζι με μια παρέα που φωνάζει συνέχεια, και δυσκολευόμαστε να την καλύψουμε με τις φωνές μας. Η μουσική βραδιά, λοιπόν, δεν είναι και τόσο ωραία αυτή τη φορά. Αργότερα έρχεται και η Χριστίνα, και αφιερωνόμαστε με όλη μας την καρδιά στο να θάβουμε τον κόσμο.

14.9. Τηλεφωνώ στον Γιαννέλο για να τον ρωτήσω πότε θα έρθει αύριο να πάρει τη βάρκα. Μπορεί να έρθει μόνο την Τετάρτη. Καλά, ίσως αύριο να υπάρξει ακόμα μια ευκαιρία για βαρκάδα. Σήμερα, πάντως, τα κύματα είναι πολύ ψηλά...

Το απόγευμα πάμε στα Αρμόλια και συναντάμε τη Μαρία στο ζαχαροπλαστείο «Στη Λεμονιά». (Ο Άδη δεν καταλαβαίνει γιατί το πρόγραμμα μετάφρασής του το μετέφρασε ως «χοιροστάσιο». Ούτε κι εμείς. 😉 Λατρεύω τα προγράμματα μετάφρασης, τους έρχονται οι πιο τρελές ιδέες). Η Μαρία μας λέει ότι η οικογένειά της και άλλες 10 οικογένειες είναι ιδιοκτήτες της εκκλησίας στο βουνό του Προφήτη Ηλία. Είμαι γεμάτη θαυμασμό. Αυτή η εκκλησία στο βουνό που δεσπόζει σε ολόκληρη την περιοχή ανήκει σε αυτούς???!!! Τελικά, όμως, αποδεικνύεται ότι πρόκειται για έναν άλλο Προφήτη Ηλία, έναν μικρό λόφο με μια μικροσκοπική εκκλησία κοντά στα Αρμόλια. Α, μάλιστα. Το βράδυ τρώμε στου Μιχάλη και θαυμάζουμε τη Γιώτα, που κάθεται μαζί με μερικούς ανθρώπους και ορμάει στο φαγητό τους. Αργότερα πάμε στο Γιώργο, κουβεντιάζουμε με με τη Λιάνα για τα κουτσομπολιά στο χωριό και διάφορες φήμες. Για παράδειγμα, ο αδελφός του Γιώργου, ο Γρηγόρης, αντίθετα με άλλες φήμες, δεν έχει την παραμικρή πρόθεση να κλείσει το μαγαζί του...

15.9. Ο Γιαννέλος μου λέει ότι θα βγάλουμε τη βάρκα από το νερό απόψε το βράδυ και θα την παραδώσουμε αύριο το μεσημέρι στο γκαράζ. Δεν μπορούμε να πάμε βόλτα με τη βάρκα, γιατί έχει αέρα και κύματα. Απόψε το βράδυ θα γίνει ένα μάθημα χορού στο ξενοδοχείο, το οποίο θα ήθελα να παρακολουθήσω για να γελάσω, αλλά ακριβώς την ίδια ώρα θα βγάλουμε τη βάρκα. Κρίμα. Δεν ξέρουμε γιατί το ρεζερβουάρ είναι σχεδόν άδειο και φεύγει βενζίνη. Πάλι!!! Ο Άδη δεν θέλει να το ερευνήσει... Ο Γιαννέλος θα ξαναέρθει αύριο το πρωί για να πάρει τα χρήματα για το γκαράζ. Μεθαύριο θέλει να πάει τη βάρκα εκεί. Αυτό είναι καλό, γιατί αλλιώς θα είχαμε δύο μέρες ησυχία από το θέμα, και θα παθαίναμε σύνδρομο αποστέρησης!

Το βράδυ παίζουμε μουσική στη Μαρία. Εκτός από το Γκρουπάκι, έρχονται η Ιάσμη, ο Διαμαντής, η Πέννυ με κάτι κυρίες, και μερικοί ξένοι πελάτες. Αυτή η μουσική βραδιά μας αρέσει πολύ, μεταξύ άλλων γιατί δεν μας ενοχλεί καμία ορδή με τις φωνές της. Και η Ιάσμη μεταδίδει σε όλους τον ενθουσιασμό της! Μπορείτε να διαπιστώσετε από τις κινήσεις των χεριών της – το φτερούγισμα –, ότι αυτό το τραγούδι μιλάει για ένα ελεύθερο πουλί που κάνει ό,τι θέλει. Είμαστε εντελώς συγκινημένοι που η Μαρία μας έφτιαξε μια τούρτα για αποχαιρετισμό. Θα κλείσει το μαγαζί και θέλει να μας κάνει ένα θερμό αποχαιρετισμό, μας λέει. Πολύ γλυκό!!!

16.9. Όπως συμφωνήσαμε, τηλεφωνώ στον Γιαννέλο μετά το πρωινό και με ρωτάει τι θέλω. Μα, δεν είχαμε κανονίσει να πάμε με τη βάρκα στο γκαράζ το μεσημέρι; Α, ναι, όχι, θα έρθει μόνο το βράδυ... Γρρρ! Η μαμά Γαλάτεια, που χθες δεν μπόρεσε να έρθει, θέλει να παίξουμε ξανά σήμερα, αλλά δυστυχώς τα άλλα μέλη του Γκρουπακιού δεν έχουν καθόλου όρεξη. Είναι λυπημένη, και την παρηγορώ με μπισκότα Mannerschnitten. Αυτό βοηθάει πάντα! Το βράδυ περιμένουμε τον Γιαννέλο, ο οποίος... δεν έρχεται. Του τηλεφωνώ και μου λέει ότι θα έρθει «αργότερα». Στο Lavastones περνάμε μια απόλυτα χαλαρή και ευχάριστη βραδιά αποχαιρετισμού με τον Αδη, την Ίβα, τον Βάλτερ, την Ίβανα, την Ασπρούλα, τον Γιάννη Μπρη, τον Γιάννη Τσαγρή, την Χριστίνα, τη Σεβαστή, τον Γιώργο, τον Μαρσέλ, την Πάτρα και τον Θοδωρή! ΤΕΛΕΙΑ!!! Ο Γιαννέλος τηλεφωνεί και μας λέει ότι θα παραλάβει

τη βάρκα αύριο στις 6:30. Δεν χρειάζεται όμως να ξυπνήσουμε, θα τη μεταφέρει μόνος του στο γκαράζ. Καλά, εντάξει.

17.9. Όταν ανοίγω το κινητό στις 9, βλέπω 7 χαμένες κλήσεις! Ο Γιαννέλος άρχισε να τηλεφωνεί στις 7:30!!! Για ποιο λόγο; Για να μου πει ότι θα περάσει μεταξύ 14:30 και 15:00 για να πάρει το ενοίκιο για το γκαράζ. Θα ΧΑΡΟΜΟΥΝ ΠΟΛΥ αν με είχε ξυπνήσει γι' αυτό... Αυτό που μας εκπλήσσει εντελώς αργότερα είναι το γεγονός ότι έρχεται ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ και παραλαμβάνει τα λεφτά για το γκαράζ. Εκτός από όλα αυτά, γυρίζει και ένα βίντεο για το «Κλεφτολίμανο» του Εμπορειού, το οποίο θα βγει στην ελληνική τηλεόραση στις 20 Σεπτέμβρη. Είναι πολυτάλαντος, αυτός ο Γιαννέλος!

Μαζεύουμε τα πράγματά μας και κάνουμε μια σιέστα. Μετά πάμε στο Lavastones για ένα πρόωρο αποχαιρετιστήριο δείπνο. Ο Θοδωρής μάς ετοίμασε επίσης τεράστια σάντουιτς για το ταξίδι, είναι τόσο καλός!!! Κλαίμε λίγο όλοι μαζί, και μετά πάμε στη βεράντα του ξενοδοχείου για να αποχαιρετήσουμε το Nightclub. Μετά από μια μικρή επεξεργασία των φωτογραφιών τους με τεχνητή νοημοσύνη, τα γεροντάκια από την Αμερική και η μαμά Γαλάτεια τώρα είναι, βέβαια, οι μαφιόζοι του Εμπορείου.

Στις 22:00 το καράβι μας, το «Νήσος Σάμος», αναχωρεί για τον Πειραιά, και αποχαιρετώ το νησί μας αρκετά συγκινημένη.

18.9. Μετά από μια ήσυχη νύχτα, κατά την οποία το συνεχές βουητό των κινητήρων του καραβιού μας κάνει να κοιμόμαστε σαν πουλάκια, φτάνουμε στις 6 το πρωί στον Πειραιά. Το μποτιλιάρισμα κατά την έξοδο από την Αθήνα διαρκεί μία ώρα, αλλά μετά έχουμε ελεύθερη πορεία μέχρι τη Θεσσαλονίκη. Στο δρόμο κάνουμε μια στάση για πρωινό και απολαμβάνουμε τα νόστιμα σάντουιτς του Θοδωρή.

Αργότερα αγοράζουμε κι άλλα δύο σάντουιτς, για να μην χάνουμε χρόνο με το πρωινό αύριο στο Predejane. Προσφέρεται ένα «σάντουιτς με γαλοπούλα Gunda». Ρωτάω τον πωλητή αν η γαλοπούλα που σκοτώθηκε για το σάντουιτς λεγόταν Gunda και μου απαντά κακόκεφος: «Όχι, έτσι λέγεται ολόκληρο το σάντουιτς». Η λύση του αινίγματος: Είναι ένα σάντουιτς με γαλοπούλα και γκούντα. Καλόοοο!!!!!

Στα σύνορα με τα Σκόπια περιμένουμε μισή ώρα και στα σύνορα με τη Σερβία 10 λεπτά. Στις 17:45 φτάνουμε στο Predejane, οπότε περάσαμε 10 ώρες και 45 λεπτά στον αυτοκινητόδρομο. Είμαστε πολύ κουρασμένοι, αλλά στο εστιατόριο ανακτούμε γρήγορα τις δυνάμεις μας και τρώμε ένα πιάτο ορεκτικών («Ortevre») και μια ομελέτα. Μας κάνει παρέα ένας σκύλος, που εκτιμάει τα λιχουδιάκια για σκύλους από την τσάντα μου. Ασυνήθιστο για μας, αλλά σύντομα δεν αντέχουμε άλλο και πάμε για ύπνο στις 21:00.

«Θα μπορούσα να φάω και ένα τρίτο λιχουδιάκι».

19.9. Ξεκινάμε στις 9:30, θα διανυκτερεύσουμε στο Σέγκεντ. Στα σύνορα με την Ουγγαρία περιμένουμε 45 λεπτά· εδώ γίνονται πολύ αυστηροί έλεγχοι, σπαστικό αυτό! Στις 16:00 φτάνουμε στο ξενοδοχείο μας στο κέντρο του Σέγκεντ. Ανυπομονούμε να κάνουμε λίγη κίνηση και ξεκινάμε αμέσως μια βόλτα στην πόλη. Μας εκπλήσσει το γεγονός ότι τόσοι πολλοί άνθρωποι κυκλοφορούν με ποτήρια κρασιού, και όταν φτάνουμε στην πλατεία μπροστά από τον Αναθηματικό Ναό, καταλαβαίνουμε γιατί συμβαίνει αυτό. Εκεί έχουν στηθεί αμέτρητα περίπτερα για δοκιμή κρασιού και ο κόσμος έρχεται πλήθος. Το φεστιβάλ κρασιού διαρκεί μέχρι αργά το βράδυ, αυτή η ζωηρή, πολύχρωμη πόλη μας

αρέσει. Σε ένα ουγγρικό εστιατόριο τρώμε την σπεσιαλιτέ του Σέγκεντ, τη διαβολικά νόστιμη ψαρόσουπα με φρέσκο λευκό ψωμί.

20.9. Στο μπάνιο του Art Hotel Szeged με περιμένει μια πρόκληση: μια γλιστερή μπανιέρα τύπου «υψηλών Άλπεων» με ένα ντους τοποθετημένο πολύ επάνω, από το οποίο πιτσιλίζει το νερό οριζόντια. Θα έπρεπε να πετάξω 2 μέτρα ψηλά για να μπω στην ακτίνα της ροής του νερού. Έτσι, πλένομαι με τη βρύση της μπανιέρας, αφού δεν διαθέτω ελικόπτερο ούτε εξοπλισμό σκαρφαλώματος.

Στις 9:30 ξεκινάμε και ελπίζουμε να φτάσουμε στη Βιέννη χωρίς μποτιλιάρισμα. Όχι, αυτή η ευχή ΔΕΝ θα πραγματοποιηθεί! Πριν από το Győr, το μποτιλιάρισμα διαρκεί 1 ½ ώρα, κάτι που ακούγεται βαρετό, αλλά στην πραγματικότητα είναι αρκετά συναρπαστικό: ένας τρελός οδηγός μας προσπερνά από τα δεξιά σε περιοχή έργων, μας κόβει τον δρόμο και πιέζει το επόμενο αυτοκίνητο μπροστά μας. Το διάδρομο έκτακτης ανάγκης το χρησιμοποιούν διπλωματικά οχήματα, τα οποία συνοδεύονται από την αστυνομία μέσα από το μποτιλιάρισμα με μεγάλη ταχύτητα, φυσικά. Καθόλου βαρετό, έτσι; Αντί για τέσσερις, χρειαζόμαστε 5 ώρες και 45 λεπτά για να φτάσουμε στη Βιέννη, αλλά τελικά φτάνουμε στο σπίτι, κουρασμένοι αλλά χαρούμενοι! Ο συνολικός χρόνος που περάσαμε στον αυτοκινητόδρομο ανέρχεται σε 22 ώρες και 30 λεπτά, δηλαδή 7 ½ ώρες περισσότερο από ό,τι στον ερχομό. Σίγουρα δεν θα ξανακάνουμε ποτέ αυτή τη διαδρομή. Θα φτάσουμε στο νησί μας με κάποιον άλλο τρόπο – ίσως μέσω της Ιταλίας – και χαίρομαστε από τώρα!!! 😊

